

Ilyen a világ! (8)

Meddig marad a munkáskormány?

Az elmúlt napokban, egy kisebb társaságban valaki feltette a kérdést: vajon hatalmon lesz-e még a munkáskormány három hónap múlva? Nehéz lett volna nem hozzászólni, szinte gondolkodás nélkül mondtam, hogy az elkövetkező tíz évben biztosan a munkáskormány lesz a hatalmon. Mint-hogy a megbeszélés célja más volt, ez a válasz a levegőben maradt – nyilván komolytalannak ítélték, mint én a kérdést. Most, hogy az újság következő számát készítsem elő, eszembe jutott ez az eset, és máris kéznél volt a szeptemberi újságicikem témája: meddig marad hatalmon a munkáskormány?

Kezdjük talán azzal, hogy ez a munkáskormány nem azonos a húsz év előtti munkáskormánnyal. Nemcsak azért, mert azóta húsz év telt el, hanem mert az a régi munkáspárt átalakult oly mértékben, hogy emezt már helyesebb lenne szociáldemokrata pártnak nevezni. Chifley még egy ausztrál nemzeti munkáspártot vezetett, kormánya a királyság intézményéhez hűséges hagyományok alapján állt. Gough Whitlam kormánya már a doktriner (tudományoskodó elveket valló) nemzetközi szocializmus társadalom-átalakító terveihez kötelezettje, eszmei közösség-vállalásuk (szolidaritásuk) tárgya túl-emelkedik Ausztrália határain.

A változás nem is annyira Ausztráliában ment végbe; itt ma még csak kevesen érzékelik, hogy a szocializmus avantgarde-ja (élcsapata) lépett színre a mindent átalakítás teljes igényével. A változás az ún. nyugati világban ment végbe, és Ausztrália – kissé megkéskéve – ehhez fog most felzárkózni. Ha a nyugati világ szocialista kormányzatai más és más elnevezéssel jelölik is meg magukat, a politikában járatos szem azonnal észreveszi, hogy melyik kormány fekszik már a politikai elvközösség medrében, és melyik még nem. A politikai kelet országait ezzel szemben merev állapot jellemzi. Azok már a szocializmus magasabb fokán élvezik a kollektív élet áldásait, míg nyugaton a kapitalizmus szintjéről a welfare (jóléti) társadalom szintjére emelkednek az országok. Így lett a kapitalizmus gyűlölt ellenségéből a szocializmusba haladó fejlődési fok.

A múlt évben, 1972. június 26–29-én Bécsben megtartották a *Szocialista Internacionálé XII. Kongresszusát*, amelyen már öt szociáldemokrata kormányfő jelent meg: dr. Bruno Kreisky (Ausztria), Willy Brandt (Németország), Golda Meir (Izrael), Olaf Palme (Svédország) és Bratelli (Norvégia); továbbá jelentős ellenzéki vezetők, mint Harold Wilson, Nenni, Saragat, Mitterand, stb. – 30 testvérpárt 200 delegátusa. A kongresszus megállapította, hogy a szociáldemokrata pártok – főként Európában – többfelé országvezető pártok lettek, és az ellenzékben is jelentős súlyuk van, hogy az Internacionálé pártjaiban erős az összetartozás szelleme. Megvitatták a kommunizmussal való együttműködés kérdését is, melyről Brandt így nyilatkozott: „A világpolitika jelenlegi átalakulásának a konfrontációból az együttműködésbe való átmeneti állapot a jellemzője”. Nemrég még haragudtak a szocialisták, ha valaki őket átmenetnek nevezte a kommunizmusba.

Az angolszász világban más gyakorlat alakult ki, mint az európai kontinensen. Kifejezetten szociáldemok-

Kedves Olvasóim!

Központi hatalom csak diktatúra által érhető el. Nagyhatalom nagy diktatúra, világhatalom globális diktatúra. A világdiktatúrához világraszóló szervezés kell, elsősorban a többség – szegények, elnyomottak – megnyerésével (elbolondításával). Nyugaton tudománnyá fejlesztették a marxizmust, köréje politikatudományt fejlesztettek, a nagy események innét kaptak pénzt és legitimitást. Néhány százalék fanatizált ember hatalomra juttatásával felépíthető a kommunista állam. Szervezői mindent elkövettek az első világháború után Európa kommunista hatalom alá vonására.

Csorba siker volt, csak Oroszországot sikerült bolsevizálni. (Szerencse, hogy nem Németországot.) A szovjet kísérlet mecénásaként az angolszász országokban székelő pénzvilág mindent elkövetett a szovjet szisztéma (sztalinizmustól megszabadítása utáni) népszerűsítéséért Európában, mi több, az egész világban, annak elfogadásáért.

A múlt század hetvenes éveiben amerikai szervezéssel már nem kommunista, de szocialista egységesülési programot népszerűsítettek, amibe a sztálini túlzásoktól megtisztult Szovjetunió is csatlakozhat. Írásunk ennek ausztráliai vonzatairól szól. Csapó Endre

rata pártok nincsenek. Amerikában, Angliában és Ausztráliában is két párt küzd a hatalomért: egy „konzervatív” és egy „haladó” párt. Az előbbi úgy tűnik, hogy az üzletemberek, tőkésék, vállalkozók, általában az élelőbb változásokat kerülő egyének pártja, míg az utóbbi az ún. kisember, a munkás jogaiért száll síkra, „haladó” eszméket hangoztat, radikális változásokat, forradalmi megoldást emleget.

Az Egyesült Államok, Anglia, Ausztrália konzervatív pártjai: a Republican Party, British Conservative Party, Liberal Party. Ezeket mintegy maguk előtt tolják a „haladás útján” a radikális pártok, mint a Democratic Party, az angol és az ausztrál Labor Party. Ez a „tolt” állapot Ausztráliában nem volt annyira feltűnő, mint a másik két országban, de például a Kína-politikára még McMahon tette meg az előkészületeket, és a jelenlegi bürokratikus áradás előfeltételeit a Liberális Párt szolgáltatta.

Ezzel csak azt kívánom érzékeltetni, hogy ezeknek a politikai pártoknak a megítélésében ma már semmiféle állandó pont nincs. Jó példa rá, hogy az amerikai Köztársasági Párt Nixon második elnöksége idején baloldali, radikálisabb, mint első elnöksége választási küzdelmének versenytársa, az akkori Demokrata Párt. Így történt az, hogy Amerika túlnyomó részben bolsevista-ellenes tömegei választották meg azt a Nixont, aki olyan útra lépett, ami a választások idején még hazaárulásnak tűnt volna a választók szemében. (A kínai és orosz barátkozásról van szó.) Vagy például Angliában megtörtént az a szinte elképzelhetetlen eset, hogy nem a nemzetközi irányítású munkáspárt, hanem a nemrég még birodalmi álmokban szendergő Tory-párt vitte bele Angliát az Európai Közös Piacba olyan feltételekkel, melyek szerint önként kell feladja az ország önállóságát biztosító jogainak egy részét.

Ilyen összeboruló, egybehangzó átalakulás elképzelhetetlen lenne közös politikai filozófia nélkül. Ez a feltételezett közös eszmerendszer nyugat egyetemien különböző hőfokon hirdeti a *társadalmi haladás, irányított világgazdaság, egységes központi világhatalom*, stb. elveit, a hírközlő média teljes segítségével olyan eredményesen, hogy ezzel szembeállítható filozófia ma már nincs sehol, az iskolázott agyakban ma már ez tölti be teljesen a férőhelyet. Éljenjáró intézete ennek az irányzatnak az amerikai *Harvard Egyetem*. Ma már ez szállítja a személyzetet a Nixon-kormánynak, de itt végeznek a gazdag

családok fiai is, akik – mint a Kennedy fiúk – hajlamosak a politikai radikalizmus befogadására. A politikai pályafutásnak ma már előfeltétele a *Harvard-műveltség*, vagy ahogy Amerikában a konzervatív oldalon mondják: a *Harvard-flu*.

Az angol szintén ez a lassú, de következetes haladás szinte már társadalmi művészetté fejlődött. Az egész politikai látóhatár a teknősbéka sebességével cammog, különösebb kiugrások, megrázkódtatások nélkül, évtizedes következetességgel, kapitalistákkal, lordokkal, a királyság intézményével a hátán pontosan abba az irányba, mely felé a Harvard-bacilusoktól lázas szemű, hadonászó amerikai diákok tekintenek. Minden út „Rómába” vezet!

A lassan, óvatosan szocializmusba haladó angol politikai akció-irányzatnak az eszményképe a halogató taktikájáról híres római hadvezér, Fabius Conctator. A Fábianus Társaságról van szó (Fabian Society), amely 1884-ben alakult a szocializmusba való békés, állami reformok útján végrehajtott belenövés céljára. A Társaság ma már eszmei vezetője az angol politikának. Szerepe óriásira nőtt a második világháború után. Ebből a társulattól irányították a gyarmatbirodalom felszámolását, majd Anglia besorolását a Közös Piacba, ami a tervek szerint később, a résztvevő államok nemzeti jellegének és önállóságának teljes megszüntetésével, federációs létesítmény lesz.

Kissé elkalandoztunk az ausztráliai porondról, de szükséges volt érzékeltetni, hogy nem helyi esetlegességről van szó, nem csupán egy párt szerencsés kormányra jutásáról, amit el is veszíthet a következő választásokon. Irányváltás történt, és ezt az irányváltást, amit a Whitlam-kormány elkezdett, alapos és gondos rákészülés előzte meg. Részbe a *világ szocialista átalakítási* kísérletének, és a jelek szerint visszafordíthatatlan. Úgy tűnik, hogy már a Liberális Párt is igazodik ehhez az irányzathoz, ott is olyan embereket tesznek már előtérbe, akik legfeljebb csak bizonyos módokat kifogásolnak a munkáskormány intézkedéseiben. Snedden már megvallotta, hogy ő is centralista.

A szocialisták programjában a hangsúly a *központosításon* van. Másik fontos szövegünk a *változás* követelése. Egyszerre kisül, hogy minden ami eddig volt: helytelen és katasztrófába sodorja a népet. Mert „minden a népért van”. És ha a nép érdekében diktatórikus eszközöket kell alkalmazni, akkor annak is helye van a demokratikus szocializmusban.

A következő években kioktatják Ausztrália népét, hogy a vörös ördög nem is olyan vörös és nem is olyan ördög, hogy a „White Australia Policy” az fasizmus, az elmaradt országokat erőnkön felül is ellátni büntudatból fakadó erkölcsi kötelesség, bármely dilemmánkban Mao tanításait fellapozni nem primitív, és a haladás irányát Marx jelölte ki a mi számunkra is.

A magánvéleményemet, hogy a munkáskormány tartósan marad a hatalomban, az alábbi feltételezéssel támaszgom alá:

1.) A „demokratikus szocializálás” (az államosítás hivatalos elnevezése) folyamata ma már általános érvényű program az egész világon, és ebből a fejlődésből Ausztrália meglehetősen visszamaradt. Külön érdekes tanulmányt képezne a háború utáni világlelezés óta a nyugati részben végbe ment változások felsorolása, ami a baloldali mozgalmak megerősödését, politikai akció-intézmények alapítását, szocialista és kommunista kormányzatok létesítését tartalmazná.

2.) A „demokratikus szocializálás” feladatára Ausztráliában a Liberális Párt nincs felkészülve, míg a Labor Party a legalaposabb rákészültséggel, pontosan kidolgozott menetrend szerint látott az átalakítás munkájához. Az elkövetkező években csak úgy kapkodjuk a fejünket a reformoktól. Aki azt gondolja, hogy ez a politikai együttes valami nagypipájú, kevésdohányú társaság, az nagyon téved. Munkájuk hátterében ott van az együttműködő sajtó, az összes egyetemek, tudományos intézetek, állami szervezetek. Arra ne számítsunk, hogy ez a kormány „hibákat” követ el és megbukik. A szocializmust építő kormányzatok nem ismernek egyéni kezdeményezőket és kísérletezőket, nem teszik ki magukat meglepetéseknek. A típus: a párthoz hűséges, elkötelezett, kipróbált és felkészült harcos. Az út folyamán elkövetett „hibák” is tervszerűek. (Gondoljunk a Magyarországon minden épeszű logika ellenére végrehajtott teljes kolhozosításra. A lengyelországi kolhozosítás csak 27%-os volt).

3.) A Labor Party nemcsak hogy nem bukik meg, hanem győztesen fog befutni a következő választásokon. Ez sem alapszik jósláson, csupán tudni kell, hogy a közvélemény gyűrható, formálható, képlékeny anyag. Az a párt és jelölt győz, akit a kettő közül a sajtó szimpatikusabbnak hirdet. Gondoljunk csak Nixonra és Brandtra. A választás manipuláció kérdése, semmi más. Különben sem lényeges – Amerikában is, Angliában

is a szocialista párt ellenzéke viszi az országot a szocializmus útjára.

Az Australian Labor Party ez év július 8–13-án tartotta konferenciáját Surfers Paradise-on. Tudni kell, hogy a Párt legfőbb irányító szerve és politikai célkitűzéseinek megfogalmazója a kétévenként összeülő Kongresszus, amelynek határozata minden párttagra kötelező. Ez azt is jelenti, hogy olyan időszakokban, amikor Ausztrália kormányán munkáspárti politikusok vannak, az ő részükre is a politikai irányelveket a Párt írja elő. A Párt Kongresszusa 49 személyből áll, akiknek a megválasztásánál esetleg csak párttagok vettek részt. (Ki más?)

A júliusi konferencia megállapította a „demokratikus szocializálódás alapelveit”. Idézet:

„A demokratikus szocializálódás az ország gazdasági erejének felhasználása a polgárok érdekei szerint. Az ember fontosabb, mint a gép amit kezel, vagy a környezet amelyben él.

A Párt vallja, hogy a tudomány és technika haladása mindenkit kell, hogy szolgáljon, nemcsak kevés kiváltságosokat.

A társadalmi tulajdonbavétel, vagy társadalmi irányítás gazdasági szándéka a teljes foglalkoztatottság, fokozottabb termelés, az életszínvonal és szociális biztonság emelése.

Az Australian Labor Party a demokratikus szocializálással biztosítani kívánja:

- a) a társadalmi igazságot és gazdasági biztonságot;
- b) a szót, a tanulást, a gyülekezést, a szervezkedést és a vallás szabadságát;
- c) az emberi egyenlőség kifejlesztésének jogát és védelmét az állami beavatkozástól;
- d) az általános és titkos választásokat, a többség által választott kormányt, a kisebbség jogainak elismerését;
- e) a törvény szabályainak alkalmazását mindenki javára.”

Hogy neki ne szaladjak a választási urnának. Hát kell nekünk húsz év tevélyegni liberális bódulatban?

Ha megfigyeljük, a szépen hangzó szavak között már ott van az államosítás. Még elbújtatva és valószínűleg csak a nagyipar egy részére utalva, de ami a lényeg, elindult itt Ausztráliában is egy folyamat (amely Angliában jó tíz éve kezdődött), amelynek során az egyre növekvő bürokrácia – állandóan hivatkozva a nép érdekeire – kezébe vesz mindent, ami az élet működésben tartásához szükséges. Minket itt nem az érdekel, hogy a kohóipart államosítsák-e, hanem az, hogy hol áll meg ez a folyamat? Mert ha az utolsó foltozó vargát is államosítják, mint annakidején Magyarországon, akkor bizony eben gubát vetünk.

Mert a szocializmusban mindent a munkás fizet meg, és mert mindez a kísérlet nagyon sokba kerül, ezért kell mindenkinek, az asszonyoknak is, munkás-sorban eltölteni egy egész életet. Ezt nevezik „full employment”-nek, teljes foglalkoztatottnak.

Félünk a teoretikusoktól, félünk a bürokrataktól. Félünk, hogy a ciklikus változásoknak Madách Imrétől oly nagyszerű figyelmeztetéssel megrajzolt hullámvölgye felé haladunk, ahol a skatulyázó emberek megszámoznak mindenkit, és a nagy rendben megfagy a lélek.

(Ausztráliai Magyarorság, 1973 szeptember.)

Új világrend felé

1956-ban néhány hónapra úgy látszott, megtört a jég. Azóta rájöttünk, hogy a magyar nép csupán egy kelet-nyugati vita áldozata lett...

Amióta hivatalosan is megszűnt a hidegháború, mind a diplomáciai, mind a háborús események egyetlen cél érdekében látszanak működni, egy új világrend alapjait rakják le a föld hatalmasai, amelynek az egyén csupán látó tanúja lesz, vagy esetleg aggódó szemlélője – feltéve az utóbbi esetre azt, hogy fel tudja mérni tervezett új sorsának reá váró veszélyeit.

Az új világrend eszmehirdetői emberies érzelmekre hatnak, az általános emberi szabadság, az elmaradottak segítése, faji- vallási türelem, a háború borzalmaitól való végleges megszabadulás, a túlnépesedés elleni védekezés, energiagazdálkodás és még sokszáz olyan kérdés megoldására ígérnek orvoslást, amik a mai emberiség vállait nyomják.

Valóban sok a probléma, és egy idő óta a bajok sűrűbben jelentkeznek, és világméretben. Úgy mondják, kicsi lett a világ, és minden helyi eredetű jelenség túllép a határokon és érezeti hatását az egész gazdasági életre. A bajok eredetét általában az önző államok politikájának tulajdonítják és a nacionalizmus romboló rendje helyébe nemzetek feletti, központi irányítást ajánlanak.

A nemzetközi együttműködés első nyilvános világszervezete a Népszövetség volt. Alakulásakor úgy hirdették, hogy ezt a szervezetet a háború borzalmainak elkerülése érdekében létesítik. Terveit valójában Amerika elsőháborús hadbalépése előtt készítették el Woodrow Wilson elnök idején. A tervek is, az ötlet is egy bizonyos Edward Mandel House nevé elnöki tanácsadótól származtak. Mi magyarok több figyelmet fordíthatnánk „Colonel” House személyiségére azért is, mert mélyebbre tekintő történészek neki tulajdonítják a trianoni békediktátum terveit is. A „Colonel” tiszteletbeli cím, Mandel House sohasem volt katona: csodálatos pályafutását bankházaknál kezdte, és Wilson árnyékában ő volt a külső elnök. Mint Wilson bel- és külpolitikájának irányítója, döntő szerepe volt Amerika háborús beavatkozásában. „Colonel” House szerepe jelen írásunkban azért fontos, mert ő fogalmazta meg a Népszövetség első tervezetét, amely végső kifejtésében egy szocialista világkormány lett volna. A Népszövetség meg is alakult, Európa országhatárait is átrendezték az eredeti tervek szerint, de érdekes módon ezt az amerikai eredetű tervet az Egyesült Államok szenátusa nem ismerte el, s ennek következtében a trianoni békeszerződést sem, bár ennek nincs jelentősége.

A „Colonel” és népes kísérete alapos munkát végzett Párizsban, de az ottani politikai helyzet még nem volt érett az ő terveikhez. A George Washington elnök által alapított amerikai külpolitikai elv nem engedte meg, hogy Amerika tengerentúli államok belügyeibe állandó jelleggel beavatkozzék. A háború még győzelmes állapotban sem volt népszerű az Új Világban. Hazatérve, a világmegváltó eszmék megszállottai békés társaságot alakítottak Council of Foreign Relations néven, hogy időnkénti folyamán annál nagyobb szerepe legyen Amerika bel- és külpolitikájára a második világháborúban és az utána következő időszakban. A C.F.R. még ma is

Ilyen a világ! (9)

Kedves Olvasóim!

Az Új világrend, mint a politikai irodalomban jelentkezett terv, bő százéves téma, titkos igyekezetként jóval régebbi lehet. Időnként meglódul megvalósulni, amihez nagy esemény szükséges. Európa két világháború árán politikai függetlenségét elvesztette, megmegújuló gazdasági ereje még ellenáll. A múlt század 70-es éveiben erős politikai irányzat bontakozott ki a nyugati (nem szocialista) világban a szocialista gazdálkodás általánosságá tételére. (Ezt Ausztráliában is megtapasztaljuk.) A Szovjetunió feladata volt felszámolni a sztalinizmust, ami akadály volt a szocializmus által megvalósuló, nemzetek feletti internacionalizmusnak. Az így konvergált (egységesített) Eurázsia és Amerika fölé építhető

volna az Új világrend a Világkormány alatt.

További idézetekben látni fogjuk, hogy a szocialista világpolitikai és gazdasági rend járhatatlan út, a Szovjetunióban bukik meg, minden keleti és nyugati politikai erőfeszítés ellenére. A szovjet állam szerkezetében sztalin diktatúra volt, utóda csak epigonok voltak. Gorbacsov alatt elolvadt a kommunista állam, tarthatatlan lett a kettős világhatalom és persze Európa megfelezett állapotára.

Az Európai Unió (made is USA) létrehozása a következő felvonás, ami erős amerikai részvételt követel, megakadályozandó, hogy a saját birodalmi útjára tért Oroszország csatlakozásával létrejött az Eurázsiai gazdasági unió.

Csapó Endre

„magántársaság” – nem több, mint 1400 taggal, akik a kormány, a szakszervezetek, bankok, az üzleti élet és tudományos körök befutott emberei, neves tagjai, s akik egyaránt részt vesznek mindkét párt vezetésében. Roosevelt óta minden kormányban fő szerepet visznek. Nixon saját személyében is C.F.R.-tag és amióta elnök lett, minden fontos pozícióba e magántársaságból választ munkatársat. Henry A. Kissinger ugyancsak innét került állami alkalmazásba.

Versaillesból nemcsak az amerikaiak kaptak világpolitikai terveket munkáló társulatot, hanem az angolok is. A Párizsban járt angol küldöttség is úgy tért haza, hogy a megkezdett munkát, amit az ellenség teljes összerombolásáig vitt győzelem emelt sikerre, otthon tovább folytatja. Szerepében éppen olyan sikeres volt, mint amerikai változata – csupán a Népszövetség szűnt meg, ami nem a békét építette. Kérlelhetetlenül érlelődött a második világháború, amelynek magját Versaillesben vetették el. Annyi gyújtóanyagot, mint a két háború között, az emberiség még nem hordott egybe. Ennyi gyújtóanyagok az eredménye ennyi is mutatkozott a második világháború kimenetelében.

Ez a háború is „a békéért harcoló hatalmak” teljes győzelmével végződött. Egyetlen olyan ország sem maradt összetört, vagy tartós katonai, vagy politikai megszállás nélkül, amely nyílt kihívással „önző nacionalista érdekeket” védett. Beigazolódott, hogy a jövő letéteményese a nemzetköziség. Ezért vált általánosan fontossá, hogy további harcok árán mindenütt, a világ minden országában harcoljanak a „béke erői” a végső csend érdekében. Állami önállóságot csak azok az országok kaphatnak, amelyek már megalapozták az önző nacionalizmus visszatérése elleni intézkedéseket. A béke erői ezután a nemzeteken belül támadják azokat, akik a béke győzelmének útjában állnak.

Mozgásban van a világ, minden országnak megvan a maga problémája. Inflation, gazdasági nehézségek, sztrájkok, bűnözés, polgárháború ezer réme fenyegeti a polgárt, aki végre már bármilyen megoldást elfogad, csak nyugalmat kapna. Csak a gyanúját kell már eloszlatni, mert a megoldást tálcán kínálják, felülől, magas kormányozási körökből.

Manapság semmit sem hallunk arról az ellentétről, ami a kapitalizmus

és a kommunizmus között volna. Elmult, mint a tavaszi nátha. Vagy mint a hidegháború. – Sorry, tévedtünk – mondja Nixon elnök – a kommunistákkal jó üzletet lehet kötni. Sőt, aranyos partnerek a világbeke új rendjében.

Mozgásban van az egész világ és most nem hadoszlopokat mozgatnak, hanem küldöttségek járnak, konferenciáznak, keletre látogatnak. Ennek a nagy szorgalomnak már nem titkosak a céljai. Teoretikusok, radikális teológusok, gazdasági szakírók, kormány és ellenzéki politikusok, mindenféle újság, könyv és rádió teljes gőzzel nyomja a fülünkbe, hogy új világ van készülöben.

A béke új világa jön, Mandel House álma valóra válik: „szocializmus lesz, ahogy Marx Károly magálmodta”. Még Magyarországon voltam, amikor Szakasits Árpád nagy mellénnyel kijelentette: „vagy szocialista lesz a világ, vagy belepusztul”. Akkor még nevettem rajta és átléptem a világnak arra a felére, ahol ilyen zavarosfejű megszállottak nem dirigálnak. Akkor még nem tudtam, hogy nyugaton majd nem orosz géppisztolyok mögül hirdetik, hanem katedrákról, szószékekről, miniszteri íróasztal mellől.

Mindenesetre érdekes lesz követni az eseményeket, mint ahogy érdeklődéssel tapasztaltunk furcsa dolgokat akkor, amikor a „szabad nyugatra” kerültünk. Akkor még mindenki úgy gondolkodott idekint mint mi, akik láttuk is amiről beszélünk – csupán valahogy mégis zárt ajtókat találtunk mindenütt, ahol emigrációs szándékainkba illő tevékenységet akartunk folytatni. 1956-ban néhány hónapra úgy látszott, megtört a jég. Azóta rájöttünk, hogy a magyar nép csupán egy kelet-nyugati politikai vita áldozata lett, meg arra is, hogy nem kiléptünk abból az országból, amelyben szocializmust építenek – amit a kutya sem akar – hanem ráültünk egy olyan szekérre, mely szép lassan visz abba az állapotba, amibe egyszer már beledavajoztak minket. Igaz ugyan, hogy a nép gondolkodása alig változott a vastag propaganda ellenére is, de ez az óvatos becsúztatás oly észrevétlen, hogy még a szagát is elviseljük. Mert legyünk őszinték: könnyű volt nekünk észrevenni, hogy valami turpisság van a szocializmusban, ha azt T34-esekkel, ratákkal, akasztófákkal kellett megszerettetni. De mit tegyen az ausztrál, ha sztrájk

okkal rugdosott nyugalmát, inflációval meglöpött fizetését féltve, előbb-utóbb hitelt ad a hirdetéseknek, hogy ezen csak egy erőskező szocialista kormány segíthet. Minthogy más nem is akar segíteni.

És ha egyszer a nép kéri, bizonytal meg is kapja!

(Ausztráliai Magyarország, 1974. január.)

Világra kiható változások

„Kedvező a nemzetközi helyzet”, e címmel közli velünk a Budapestről ingyen küldött bolsi újság Kádár március 28-án, Nyíregyházán elmondott beszédét, amelyben azt fejezi ki, hogy:

„A mostani nemzetközi helyzet fő jellemzője, legfontosabb meghatározó tényezője az, hogy a szocialista világrendszer országai évről-évre erősödnek, gyarapítják gazdasági erőiket – ugyanakkor a kapitalista országok, köztük a legfejlettebb országok, mély válságban vannak. Helyzetüket a rohamosan gyorsuló pénzümlesztés, az infláció jellemzi: a kapitalista világ energia- és nyersanyag-krízissel küzd, és a vezető kapitalista országokban mélyül a politikai és a kormányzati válság.

A nemzetközi helyzetet azonban az is jellemzi, hogy miközben a történelmet formáló erők és népek számára kedvező irányzatok kibontakozását segítik elő, a legszélsőségesebb imperialista és reakciós körök támadást szerveztek az enyhülés irányzata, a békés egymás mellett élés politikája ellen. A békés egymás mellett élés politikája harcban valósul meg. A nemzetközi enyhülés folyamatában lehet átmeneti megtorpanás és visszaesés, a fejlődés alapvető irányzata azonban megmásíthatatlan.”

Nyugaton is, keleten is ugyanaz a hang, ugyanaz az ámitás folyik. A média minden szócsöve azt sujjolja, hogy a vasfüggöny mögött megbékélt az ember a „szocialista” irányzattal, emitt pedig egyre jobban a szocializmusban látja a nyugati ember a növekvő bajok orvoslását. Óriási összegeket emészt fel a balekfogásnak ez a koegzisztenciája, melynek méreteiből arra lehet következtetni, hogy akik ennyi pénzt ömlesztnek bele ebbe az otromba hamisításba, nem sajnálják a milliárdokat arra sem, hogy előidézzék a változáshoz szükséges bajokat is.

Toynbee, a neves történész sem állja tudományos tekintélyével a

diktatúrát ajánlani az emberiségnek. Az angol „Observer”-ben írt cikkében azt írja, hogy az emberiség túlélte önmagát, felhasználta természetes nyersanyagait, és ennek az önkifosztásnak következményeként koplalni fog a föld lakossága. Szerinte: „a saját magát kifosztott emberiség – beleértve a gazdag országokat is – eljutott odáig, hogy könyörtelen önkényuralomnak kell a társadalom fölé kapaszkodnia, amely kíméletlen irányítást vezet be, s minden még fellelhető nyersanyagot a milligramm pontosságával oszt be. Ez pedig a magángazdasági rendszer végét jelenti.”

A töméntelen baloldali propaganda-anyag, a szovjet zsarnokság elleni helytállásnak az atomháború rémével indokolt elmulasztása és az állítólagos gazdasági szükségességéből előálló koegzisztenciás barátkozás után íme itt áll előtűnk a polgári életforma kapitulációjának, az emberi szabadságról való végleges lemondásnak, jövő nemzedékek elképzelt éhezése miatti megirtatásunknak a követeleése is.

Az események logikájából következik, hogy erősen közeledünk a fordulóponthoz, amelynél vagy az irányított szándékok, vagy a veszélyeztetett ember kerül ki győztesen. Ez utóbbi jelentkezését is be kell vonnunk a képbe, különben ez a cikk, bizakodó beállítottságunkkal ellentétben, borúlátásra adna okot.

Az erőszakos beavatkozás mind több területet sért fel, mely egyre jobban kiváltja az ellenállást. Hallgassuk meg Gábor Áront, miként ír Willy Brandt bukásáról:

A hamburgi és Rajna-vidéki választásokon az a munkásréteg fordult a kancellár pártja ellen, amely még négy éve komolyan hitt a szociáldemokrata és liberális koalícióban. Az a munkás réteg szavazott a Keresztényszocialista Unióra, amely a munkahe-lyén látta meg, hogy a szakszervezeti és üzemi agitátorok már nem a szociál-demokráciáért, hanem a kommunizmusért harcolnak. Az is lehet, hogy Solzsenyicin GULAG-ja hatott Hansra és Fritze, amikor szembe fordult Willy Brandt keleti szimpátiájával? Könnyen lehetséges. Hans és Fritz lelki világában a tények és adatok fontosabb szerepet játszanak, mint ahogy a világ hiszi. És ez megnyugtató.

Mit jelent a jelzés-szériában Willy Brandt távozása? Legfeljebb annyit, hogy a német sajtó tökéletesen mellébeszél és »mellé irányítja« a közvéleményt.

Emberi gyengeségeket, jelentéktelen momentumokat állít a középpontba. Eltereli a figyelmet arról, hogy nem a nők szavazatai, hanem az Európa-ellenes politika bukatta meg a kancellárt. Naivitásból, emberi hiszékenységből, vagy még emberibb meg-félemlítettségéből átlépte a határt, amely a kormányfőt elválasztja az idiotától, vagy a bűnözőtől. Született idealizmusból, ördögi manipuláltságból vagy megszaroltságból Európa legerősebb országát jövőjét rendelte egyéni érdeke alá. Ezért pedig? A történelem kemény büntetést szab ki. Willy Brandt esetében emberi megbélyegzést és nevétségességet.

Mindez nem változtat azon, hogy a népek és világrendek nem pusztulhatnak el emberi tragédiák miatt. Még akkor sem, ha a történelmi kudarcot emberi részvétünk követi.

(Ausztráliai Magyarország, 1974 július)

Nixontól Rockefellerig

1974. augusztus 9-én rövid levél ment ki a Fehér Házból: *To the Honorable Henry A. Kissinger, The Secretary of State, Washington, D. C. – Dear Mr. Secretary, I hereby resign the Office of President of the United States – Sincerely, (s) Richard Nixon.*

Nem sok dolga volt az elnöknek vele, előre meg volt gépelve napok óta – kézjegyet sem tette rá – csak intett, hogy vihetik.

Talán túl sokáig tartott, míg rájött arra, hogy valóban mennie kell – egészen dicstelenül. Pedig ismerhette környezetét, a körülötte kierősakolt változások kérelhetetlen keresztülvitelét, érezhette jó idő óta a politikai légkör változását, sejthette volna, hogy nem ővele mondatják el az új időknek új dalait. Vagy nem mérte volna le, hogy az egyre erősödő Watergate hajszában az ő feje a tét? Egyben viszont igazat adhatunk neki: nem tudhatta, mit vétett azok ellen, akiknek szándékát végrehajtotta Amerika választó polgárainak rútcserbenhagyása árán.

Amivel Nixont vádolták, nem több, mint esetleges kihágás: hallgatóság az ellenpárt kulcslukánál és az igazság elhallgatása, hogy a huncutság ne jusson nyilvánosságra. Mindez olyan gyakori és természetes politikai csínytevés, amit a világ kezdete óta úznak az emberek. Az pedig, hogy pénzt fogadnak el a jelöltek, amiről nem kell elszámolni, éppen Amerikában a világ legtermészetesebb dolga. Mégis a semmiből végtelen tengeri kígyó lett a hírközlő média majd két-éves szózuhatagában.

Az egész ügy félelmetesen hasonlít a Rajk-perre. Ott is egyre csak dagadt a peranyag a rendszer ugyan-csak megbízható embere ellen, akivel ugyanúgy elhitették, hogy az ország (helyesebben a párt) érdekében kell eljárni a szerepet, vállalni a bűnösséget, amit természetesen nem követ nagy büntetés, csak amolyan formai eljárás. Működött csodálkozhatott Rajk, amikor elvtársai cipelték a kötet alá. Így bízott Nixon is valamilyen fordulatban, amelynek logikusan következnie kellett, mindenben engedelmesség magatartása után.

Amerikának egyetlen elnöke sem indult a választásokon olyan antibolsevista tekintéllyel és bizalommal, mint Nixon. Oldalakat lehetne megtölteni az idézetekkel, amikkel figyelmeztette a nemzetet és a világot a kommunizmus részéről várható veszedelemre. Soha még amerikai elnök ekkora csalódást nem okozott választóinak és a világnak, és a bűne, a választók részére, nem a hangszalagok körüli füllentése, hanem az a folyamatos hazugság, ami választási ígéretei és elnöki cselekedetei között van. Hogy Nixont a köznépp – melynek gondolkodását még mindig az istenhit és a haza iránti hűség tiszta fogalmi irányítják – minden cselekedete ellenére az első elnöksége négy éve után is a maga jelöltjének tartotta, annak az a lélektani oka, hogy az emberek gondolkodásában erős az ország intézményei, főleg az elnökség iránti tisztelet, mert ezekben látja még mindig a polgári jólét és nagyhatalmi állapot biztosítékát. A nép hisz, mert himni akar vezetőjében. Richard Nixon nem érdemelte meg a bizalmat.

Ahogy a hosszúra nyújtott vietnam háború „no-win” politikája eloldott minden reményt a bolsevista terjesz-

Ilyen a világ! (10)

Kedves Olvasóim!

Amikor világkormányról, új világrendről esik szó, szokás elütni a témát egy olcsó megjegyzéssel: conspiracy theory. Összeesküvés a világ rendje ellen. De amikor a jelen érvényes rend főszereplői szólnak ilyen értelemben, érdemes odafigyelni, hiszen így nem beszélhetünk összeesküvésről, mert éppen a világot vezetőket jelölnék ki új utat, az eddigi rendtől eltérőt az emberi világ részére. Meg is indokolják: a fejlődés megköveteli a változást, kicsi lett a Föld, annak fajokra, országokra, világnézetekre széttagolt mai rendje idejétmúlt. A sok külön ország csak akadályozza a forgalmat, a kereskedelmet. A nemzetállam a fejlődés útjában álló akadály, sokféle jogrendjével, közigazgatásával, államhatóságával.

Nyilvánvaló hogy mindent egyformára tenni csak diktatúrával lehet. Két ilyen kísérletezésen túl vagyunk. A múlt század első felében nem sikerült a kommunizmus útjára terelni Európát. A második kísérlet a Fábán szocializmus bevezetéséért folyt a század második felében. Ma már tudjuk, hogy ez is kudarcot vallott, de azért felidézünk a 70-es éveket, amikor nagyon reális volt az áttörés. Láttuk, hogy már a Vatikán is követte a nyugati államok példáját a Szovjetunió szalonképessé tételében. Ausztrália is váltott a szocializmusra. Az Ausztráliai Magyarországon, majd a Magyar Életben követték az eseményeket. Érdemesnek tartjuk ezek felidézését a most induló harmadik kísérlet hajnalán.

Csapó Endre

kedés megállítására, úgy olvadt el a Republikánus Pártba vetett bizalom az amerikai konzervatív gondolkodású tömegek lelkében Nixon kormányzása alatt. Az elkövetkező másfél évre Amerikának olyan kormánya van, ami ellen szavazott. A Republikánus Párt már nem az ami volt, de (a sajtó jóvoltából) már a közvélemény sem egészen az, ami 1968-ban volt.

Ez meg is mutatkozott az 1972-es választásokon, bár a baloldaliak jónak látták, ha az immár engedelmes Nixonnal hajtják végre az uralmukat előkészítő változásokat, mert így kevésbé fog gyanút az ország népe. Nixont így a liberális ellenzék is (közvetve) segítette az elnökségre 1972-ben. A Demokrata Párt jelöltje George McGovern volt. Ennek a politikusnak oly alacsony volt a népszerűsége, hogy jelölése érthetetlen volt, avagy mintha az ellenzék is Nixon malmára hajtana a vizet. És valóban – ez ma már világosan kimutatható – ha a liberálisok győznek 68-ban, Amerika kormánya nem tudta volna úgy végrehajtani a külpolitikai irányváltást, mint a republikánus Nixon alatt.

A nép rögzített képekben gondolkodik és nehezen kételkedik a vezetőben, akit megválasztott. Különösen az amerikai nép gyermeki naivsággal azonosítja magát az elnökkel és – amint láttuk Nixon esetében is – szinte észre sem veszi, hogy becsapták. A többit elvégzi a sajtó és az a sovány vigasz, hogy Nixon még így is jobb, mintha McGovern lett volna az elnök. Így vált Nixon a liberálisok (baloldaliak) használható eszközévé és ő sem hitte, hogy ha eljátszotta a kirótt szerepet, akár egy hitvány banánhéjon is elcsúsztatják. A szerep pedig a kapunyitás volt Vörös Kína és a Szovjetunió részére. És Richard Nixon mindenben igyekezett úgy mozogni, mintha a kezdeményezés tőle eredne és nem Henry Kissingertől.

Kezdetben csak mint elnöki tanácsadó szerepelt: közvetlenül a 68-as választások után jelölte maga mellé Nixon elnök – Nelson Rockefeller ajánlatára – dr. Henry Kissingert, mint „Assistant for National Security Affairs”. Nixon ettől kezdve szinte meg sem jelent a nyilvánosság előtt

Kissinger nélkül. Az amerikai humor Nixinger-kormányzatnak nevezte a rendszert, és szép lassan hozzácsokolt a világ, hogy a gesztikuláló, fűrgemozgású Mitfahrer elmaradhatatlan része az amerikai diplomáciának. Olyannyira, hogy Kissinger nyilatkozatait hivatalos elnöki nyilatkozatnak vették, tudva azt, hogy az elnök mennyire bíz a képességeiben. A két ember valóban ugyanazt akarta, csupán Kissinger az elnöki döntést egy nappal előbb tudta. Kettejük egyöntetű politikája – különösen az utóbbi két évben – mind gyakrabban fejeződött ki olyan nyilatkozatokban, melyek mérsékelt körökben aggodalmat keltek.

Világtársadalom

Az alábbiakban közlünk néhány ilyen nyilatkozatot, amelyek érzékeltetik az elnök részére kijelölt feladatokat.

Kissinger a következőket mondta a 28. UNO közgyűlés előtt: „Az én országom elkötelezettje marad a világtársadalom céljainak. Mi tovább dolgozunk ebben a szervezetben, hogy ez a gondolat valósággá váljon”. – „Itt az ideje, hogy a nagyhatalmak közötti detente állapotából minden nép együttműködése, a koegzisztenciából világtársadalom legyen”. – „A problémákat csak a világtársadalom” – (World Community, ebben az értelemben nyilván: világgállam) – „létesítésével lehet megoldani”. Az ellentéteket csak úgy lehet leszerelni Kissinger szerint, ha megerősítik az UNO „békefenntartó” gépezetét, ha felveszik a kommunista Észak-Koreát és Dél-Koreát az UNO-ba, ha szerződésbe veszik az államok gazdasági jogait és kötelezettségeit, ha megszüntetik a gazdag és szegény államokra osztott állapotot, stb.

Amikor Kissinger vendégül látta az U. N. General Assembly kiküldötteit 1973. október 4-én a New-York-i Metropolitan Museum of Arts épületében, világosan megmondta, hogy a Nixon-adminisztráció célja a világgállam: „Az atompusztulásnak e veszélyes korszakában a legsürgősebb feladatunk, hogy a történelem állítólagos vastörvényein túltegyük magunkat. Egy világtársadalom szemlélete, melynek nem az erő, hanem az igaz-

ság az alapja, az amire a mi korunknak szüksége van. Biztosíthatom önöket, hogy az Egyesült Államok készen áll a világtársadalom kiépítésének útjára lépni.” A világtársadalom vezetésére Kissinger az UNO-t kívánja (kommunista szavazattöbbségével ékesítve): „Hölgyeim és uraim! Kérem önöket, csatlakozzanak hozzám, ürítsük poharunkat az Egyesült Nemzetek Szervezetére, az emberiség legnemesebb törekvéseinek kincsesládájára.”

Nixon is felhasználta minden alkalmat, hogy hitet tegyen az ígéretes szép jövő mellett, melynek ő is odaadó híve lett, melynek élére állván nevének fennmaradását remélte az idők végezetéig.

Gerald Ford alkalmasságát az alelnöki pozícióra Nixon így indokolta: „Először és mindenek felett az egyénnek, aki mint alelnök szolgál, az alelnöki pozícióra alkalmasnak kell lennie. Másodszor, aki Amerika alelnöke lesz, kell hogy ossza nézetét az elnökkel a külpolitika és a nemzetvédelem kritikus kérdéseiben, melyek oly fontosak világbéke fenntartó szerepünk folytatásához. Harmadszor, mint jelenleg, amikor a kormányzás az egyik párt kezében van, a Kongresszust a másik párt irányítja, – végtelenül fontos, hogy olyan személy legyen az alelnök, aki együtt tud dolgozni mindkét párt embereivel a Kongresszusban annak érdekében, hogy jóváhagyást nyerjen a kormányzat minden programja, amit nemzeti érdekeink szempontjából fontosnak tartunk.” – Ezt köznyelven úgy fogalmazták meg, hogy a republikánus elnök és alelnök végre kell hajtsa a baloldali Kongresszus akaratát.

Gerard Ford ugyanezt kínálta érthetőbben 1973. november 6-án, amikor külpolitikai kérdésekről nyilatkozott úgy, hogy kedvezőnek találja a „detente”-ot a Szovjetunióval és Vörös Kínával, Izrael katonai megsegítését, a NATO támogatását, és vallja az US külpolitika állandó felülvizsgálását (constant review) kommunista Kuba irányában, miután a körülmények változnak.

Ford jól mondta fel a leckét. A képviselőház 387:35 arányban, a szenátus 92:3 arányban fogadta el jelölését. Gerard Fordot Nixon elnök jelölte,

Nelson Rockefeller ajánlatára. A detente a „változó körülmények között” ma már többet jelent, mint tíz évvel ezelőtt. Ma már aktív együttműködést jelent a bolsevistákkal.

Nixon támadóival szemben azzal védekezik, hogy hűségesen szolgálja őket.

Ez év február 25-én kijelentette: „Az elnöki intézményt védem. Ennek a hivatalnak a stabilitása biztosítja az elnök kormányzó képességét, azt, hogy folytassa ez az elnök a nagy kezdeményezéseket, melyek békésebb világba vezetnek.”

Május 3-án Phoenixben az öt ünnepelő republikánus tömeg előtt idézte külpolitikai eredményeit: befejezte a vietnami háborút, hazahozta a hadifoglyokat, a lábukon és nem a térdükön” (és mint valami világmegváltó dolgot említette, hogy) megjavította a viszonyt Kommunista Kínával és a Szovjetunióval: „A nagy áttörésnek most akarjuk a hasznát learatni a világ összes népei részére”.

Másnap, május 4-én, az Expo 74 világiállításán, a nemzetközi együttműködésről beszélt, ami „elhozza a világbékét és teljesen új környezetet (a fresh, new environment) eredményez az összes népeknek. Legyünk tanúi annak, hogy a világ összes nemzetei együtt dolgoznak a békéért és ezáltal haladnak afelé, amit a 2000-ik évre tervezünk, amit az egész emberi faj élvezhet majd.”

Szinte szóról-szóra ugyanazt mondja Nixon, mint amit a moszkvai bolsevisták már ötven éve. Fulbright szenátor, a hírhedt bolsevistabarát, valamivel pontosabban fogalmazott már közel tíz évvel ezelőtti (Bécs, 1965. május 11.) beszédében, amelyben dicsérte Hruscovot és Titót és követezte, hogy össze kell fogni a Nyugatnak ezekkel a vezetőikkel: „egy új nemzetközi rend felépítésére a csődbejutott régi helyére”. Azóta a nyugati politikusok, államfők, újságok, papok hirdetik a nyugati csődöt és az új világrendet, a „New World Order”-t.

Nixon még mindig nem hiszi, hogy nincs rá szükség, sőt már közelinek érzi történelmi nagy szerepét.

1974. március 27-én nagy dolgokat jelentett be: „Ma a világbéke ügye a mi kezünkben van. Gondoljuk át, amit mi ma Amerikában csinálunk, a világ három billió népességének sorsát fogja meghatározni ennek az évszázadnak a végéig. És ez a mi ügyünk is. Az önök támogatásával, az elkövetkezendő három évben el fogjuk érni ezeket a nagy célokat Amerika és a világ részére.”

... a mór mehet

Mindezek a szép együttműködő szavak nem segítettek a szépreményű elnöknek. Ez év elejére már egyre inkább mindenki kipróbálhatta rajta az erejét, mint a városligeti pofozóbabun. A visszavonuló George Aiken szenátor szerint „az Egyesült Államok rohamosan halad balfelé, és azon irányzat felé, amit szocializmusnak nevezünk, a legnagyobb léptekkel a Nixon kormányzat ideje alatt közeledtünk”.

Először leválasztották megbízható embereit: Haldemant, Ehrlichmant, Kleindienstet. Helyettük bekerültek Kissinger s Rockefeller emberei, Elliot Richardson és General Alexander Haig. 1973 áprilisában döbbenett rá Amerika közvéleménye, hogy ez a Watergate ügy több, mint újság-szenzáció. Nixon szánalmas tehetetlenséggel jelentette be környezetének

leváltását. Az új államügyész (Attorney General) Elliot Richardson. Az államügyész Amerikában nemcsak a karhatalom főnöke, de az igazság-szolgáltatás is. És ha annak személyében kieroszakolt változás történik, akkor az hatalompolitikai változást jelent. Nixon ettől kezdve már csak sodródott az eseményekkel.

Nem célnék részletezni, mi történt az azóta eltelt másfél évben addig, amíg a fent idézett levelet Nixon elindította rendeltetési helyére. Majd beszámolnak róla életrajzírói azok részére, akik Nixon emberi tragédiáját át akarják élni. Minket az érdekel, miként alakul tovább Amerika és a világ sorsa a 15 millió dolláros állam-költséggel lefolytatott, sikeresen befejezett államcsíny után.

Augusztus elején egy mindenkitől elhagyatott, roncsolt ember utolsó mozdulatára is fegyvereket irányított az új rezsim félelme: a „The Australian” 1974. augusztus 26-iki száma közli, hogy dr. Kissinger izgalmas napokat élt át augusztus 5-ike után. Attól tartott, hogy katonai akció készül Nixon érdekében a szenátus ellen. Dr. Kissinger – az újsághíró szerint – állandó összeköttetésben volt Schlesinger hadügyminiszterrel, akivel felállítottak egy biztonsági „rövidített szolgálati vonalat”. Ahogy indokolták: *„Bizonyosak akartunk lenni afelől, hogy nem fog valami idióta parancsnok félreértésből intézkedni”*. A jelentés megemlíti, hogy Mr. Nixon személyes környezetének legfőbb öre, (Chief of Staff) General Haig, ugyancsak együttműködött Kissingerrel és Schlesingerrel, hogy *„a hadsereg ne avatkozzon be a politikai fejlődésbe”*. (Ime az elnök legmegbízhatóbb környezete és egy modern pretróriánus.)

Amerikának most olyan elnöke és alelnöke van, akiket nem a nép választott. Nixon és Agnew erőszakos félretételével törvényen kívüli állapot lenne, ha nem történt volna időben jogi gondoskodás: 1967-ben egy törvény módosítást iktattak be, mely szerint üresedés esetén az elnök jelölhet alelnököt, aki elfoglalhatja hivatalát, ha a két ház jóváhagyja. Ugyanígy az alelnök „Acting President” lesz, ha az elnök akadályozva van, vagy ha az elnöki szék megüresedik, az alelnök lép az elnök helyébe, ugyancsak a két ház jóváhagyása alapján. A 67-ben törvényesített javaslat jó időben való gondoskodásnak bizonyult a Nixon-eset megoldására – csak nem szabad elvéteni a sorrendet: úgy eredményes, ha Agnew ugrik előbb. Ehhez – ki tudja mi okból – Nixon segítkezett. Agnew-t viszont biztosították, hogy ha magára vállal egy kis adócsalást és békében eltűnik, ezzel megmenti Nixonot elnöki pozíciójában. Spiro Agnew aztán alkalmazást kapott Éva Gábor filmszínésznő férjének üzleti vállalatánál, mint „free agent”, akinek nem kell munkaidő alatt bejárni. Még jó lesz, ha Nixon megússza olyan büntetéssel, hogy nem kell fegyházbá bevonulnia.

A Nixon ellen végrehajtott sikeres palotaforradalom minden jel szerint a gyors változások korszakába lendítette a világpolitikát.

A Dinasztia

Nelson Rockefeller 66 éves. Kitarolt politikai ambícióval, tízmilliós költségekkel négyszer indult neki, hogy elnyerje New York állam kormányzói pozícióját. Ő szerepel legtöbbet a négy testvér közül. Üzleti tevékenysé-

gük: világra szóló bankhálózat, olaj-földek és vállalatok; – politikai vonalon: bel és külpolitika, ökológia, tanulmányi alapítványok, vallási szervezetek pénzélése. Döntő befolyásuk van a mass mediára. Mindezek a család politikai emelkedését szolgálják, a megszállottság hevével. Elvük a monopol-kapitalizmus, melynek végrehajtó szerve a teljesen központosított kormány. Nyilvánvalóan Nelson Rockefeller van kijelölve az elnöki pozícióra, míg a gazdasági szektor a bankügyekkel foglalkozó David testvéreinek lesz a feladata. John Rockefeller, a legfiatalabb testvér, nyíltan forradalmi elveket vall. Ő kezeli az adómentes Rockefeller Fund-ot, amelyből óriási összegek mentek kollektivistákra. John könyvet is írt *„The Second American Revolution”* címmel. Laurance, a negyedik fivér, a család üzleti tevékenységein felül az ökológiára specializálta magát. Nem a tudományos oldalán, hanem a politikain. Akciócsoportokat szervez és pénzel, amelyek tudományos elméleteket gyártanak a termelési és ipari szennyeződés elhárítása, vagy a környezetharmónia stb. érdekében felállítandó követelmények törvényesítésére. (A költséges előírásoknak végülis csak a tőkeerős nagyvállalatok tudnak megfelelni.)

David, a pénzügyek, üzleti szerződések szakembere. Egyik életrajzírója szerint: *„keze átnyúl minden határon, kormányokat létesít vagy buktat meg, háborúkat indít vagy megállít – alapjaiban befolyásolja mindenkinek az életét”*. A Time magazin írja róla: *„Egyike ő annak a kis csoportnak, amely a világ leggazdagabb államának pénzügyi központjában ül a »stop and go« gombjait nyomkodja minden vállalkozásnak Bonntól Bangkokig”*. Ahogy egy delawarei bankár megjegyezte: *„Nem hiszem, hogy Davidnak Richard Nixon mondja, hogy mit tegyen. Inkább fordítva van”*.

A Rockefeller vagyon állítólag 39 billió dollár, de – mint a New York Times írja – *„az üzletek nagyrészt leányvállalatokon keresztül bonyolítják le, amelyek nem szerepelnek a mérlegen”*. Huszonnyolc külföldi saját bankházon kívül ötvenezer bankkal tart elszámolást szerte a világon. Ilyen szervezettel befolyásolni lehet a világ pénzárfolyamát tetszés szerint mindenütt.

Már a nagypapa, John D. Rockefeller fáradozott világhatalmi szervek kiépítésén. Óriási összegeket adott a genfi Népszövetség felépítéséhez, és mindent elkövetett, hogy Amerikát behozza ebbe a szervezetbe. Ez akkor nem sikerült, de az unoka, Nelson már ott volt San Franciscóban az UNO alapításán 1945-ben és a New York-i East River partját a Rockefeller-fivérek adományozták a nemzetközi szervezetnek. Ezen épült fel az UNO-palota, amit találóan a nemzetek sírkövének neveznek. A Rockefellerek az UNO-ban nem csupán egy nemzetközi tanácskozó szervet látnak, hanem az eljövendő világkormány alapjait.

A „Christian Science Monitor” idézte már 1962. február 12-i számában Nelson Rockefeller: *„A világ problémáinak megoldására a federális elv alapján létesítendő nemzetközi szuperállam látszik megfelelőnek”*. Első lépésként ajánlja, hogy *„létesítsünk valamiféle közös adózási rendszert más államokkal”*.

Új Világrend

Az Associated Press 1968. július 26-án írja: *„Nelson Rockefeller kijelentette, hogy mint Amerika elnöke, egy nemzetközi létesítményű új világrend irányában tevékenykedne, mely Kelet-Nyugat kooperációján, nem pedig konfliktusán alapulna.”*

A Rockefellerek tervei generációkat ívelnek át. A világkormány még csak titkos szervezetek titkolt vágya volt, amikor ők már pénzt fektettek be a különböző kollektivisták kísérleteibe. A család nem az egyetlen a kapitalisták közt, mely állandó üzleti összeköttetésben áll a bolsevistákkal kezdettől fogva, de talán lehet mondani, hogy ők hatoltak legmélyebben a vörös-üzletbe. Talán a legjellemzőbb, hogy az oroszországi bolsevista forradalom után a Standard Oil of New Jersey – a Rockefeller család olajvállalata – megvásárolta(!) a kaukázusi államcsírt(!) olajmezők felét, (The Empire of Oil, p. 270, Monthly Review Press, New York 1955) 1927-ben már olajfinomítót építettek Oroszországban. Röviddel utána a Standard Oil Co. és alvállalata a Vacuum Oil Co. szovjet olajat árultak Európa országaiban. Ugyanakkor 75 millió dollárt adtak kölcsön Moszkvának (National Republic, September, 1927).

Az orosz bolsevizmust az anyagi csődből a Chase Manhattan Bank mentette meg 1922-ben. (A Rockefellerek Chase Bank-ja egyesült a Warburgok Manhattan Bank-jával.) Az első öt éves szovjet tervet a Kuhn, Loeb Co. pénzelte (U. S. State Dept. Decimal File 811.55-3711). Cyrus Eaton szovjetbarát nagykapitalista a nagyapa John D. Rockefeller titkáraként kezdte. Többször járt Magyarországon, ahol nagy szeretettel fogadták *„a kapitalizmus halálós ellenségeit”*. David Rockefeller 1973. január 24-én járt Budapesten, ahol a helyettes miniszterelnök, a külügyminiszter, a kereskedelmi miniszter, a Nemzeti Bank elnöke és számos gazdasági szakértő fogadta és folytatott vele tárgyalásokat.

Jelenleg a Kama folyó partján, a Szovjetunióban épül a világ legnagyobb teherautó gyára, 150 000 nehéz jármű és motor évi termeléssel. Felépítését a Pullman Company végzi. A szovjet kormány fizeti a költségek tíz százalékát, míg a Rockefellerek két bankja, a Chase Manhattan és az Export-Import Bank adja a kétszer negyvenöt százalékot.

A következő befektetés Nelson Rockefeller szerint alumíniumgyár építése lesz ugyancsak a Szovjetunióban, amely a világ bauxit termelésének felét fogja feldolgozni. Mindezek mellett százával létesülnek a közös üzleti vállalkozások amerikai tőkések és a szovjet kormány között. Ezek után előfordulhat, hogy David nem csak az Egyesült Államok elnökének ad utasításokat, hanem Brezsnyevnek is.

Érdekes következtetésre ad okot az alábbi hír: David Rockefeller 1964 októberében a Szovjetunióban vakációzott. Távozása után pár nappal Hruscsovot Moszkvába rendelték, ahol közölték vele leváltását. Ez természetesen nem bizonyít semmit, de az sem biztos, hogy véletlen.

David 1973 júniusában Peking vendége volt tíz napig. A Chase Manhattan Bank elnöke a vállalat pekingi intézeteinek felállításáról tárgyalt a vöröskínai kormánnyal. (Eddig állítólag csak Hongkongon keresztül történt a pénzügyek lebonyolítása.) A pekingi Chase-intézetek bonyolítják

majd le a kínai-amerikai kereskedelem nagy részét. David még el sem jött, már megjelent Pekingben az amerikai kereskedelmi delegáció, a kínai Külügyi Intézet meghívására.

A kínai kommunizmus – a jelek szerint – még kedvesebb gyermeke az amerikai kapitalistáknak, mint az orosz. Kínában sikerült eddig a legtöbbet elolajozni a legelőlegeletesebb helota-államot létrehozni. David Rockefeller így ír a New York Times 1973. augusztus 10-i számában: *„A társadalmi kísérletezés Kínában Mao vezetése alatt egyike a legfontosabbnak és legeredményesebbeknek az emberiség történetében.”* Ezt mondja egy amerikai multimilliomos egy olyan országból, mely megteremtette a világ leghaladottabb társadalmát, az általános jólétet, a korlátlan egyéni lehetőségeket, – ezt mondja egy olyan országról, ahol soha nem látott szigorral és eréllyel ellenőrzik még a lélegzetét is 800 millió akaratlánkülsőre kárhoztatott *„gépcsavarnak”*. Ja igaz is: uralkodni annál nagyobb élvezet, mennél nagyobb a nép nyomora.

Irány az elnöki szék

Nelson Rockefellerről közismert, hogy már régen vágyik az elnöki pozícióra. A családban ő a politikai vonal. Csupán a népszerűsége hiányzott hozzá, hogy egyáltalán jelöljék is. Így meg kellett elégednie avval, hogy megtalálja a gyakorlati módját a mindenkori elnök irányításának. Erre a szerepre volt alkalmas Nixon, az Eisenhower kormányzat volt alelnöke, a bolsevisták népszerű ellenfele. Nixon mérhetetlen becsvágya szinte felkínálkozott Nelson Rockefeller részére. Azután, hogy lemaradt nemcsak az elnökválasztáson (Kennedyvel szemben), hanem a californiai gubernatori választáson is (Pat Brown mögött), Nixonnak a politikai karrierje véglegesen befejezett volt mindenki szemében. Nelson itt látta meg a lehetőséget. Nixon – aki alelnöki nyugdíjához csupán szerény ügyvédi díjazást kapott Californiában – New Yorkba hívta Nelson Rockefeller és személyi ügyvivőjének, John Mitchellnek az ügyvédi irodájában szerzett alkalmazást évi 200.000 dollárért. Nixon elfogadta az ajánlatot, Nelson szomszédságába költözött egy 100.000 dolláros lakosztályba. A háztulajdonos ugyancsak Nelson Rockefeller. Az elkövetkező hat évben (1962–68-ig) Nixon legtöbb idejét ország- és világkörű utazásokkal töltötte. Ez idő alatt népszerűsége és vagyona egyre növekedett. Főnöke, John Mitchell (a későbbi Attorney General) irányította Nixon választási kampányát. Mitchell ugyanakkor Nelson személyi ügyvédje volt. A sajtó az elnökjelöltet, természetesen mint keményfejű konzervatívot mutatta be a közvéleménynek. Így lett Richard Nixon Amerika elnöke Nelson Rockefeller, illetve a nép akaratából, mert azt ígérte és hangoztatta, hogy megálljt parancsol a világkommunizmusnak.

Nixon nem bizonyult hálátlannak Nelson iránt: Rockefeller személyi tanácsadóját, dr. Henry Kissingert, az ultraliberális teoretikust azonnal legfőbb külügyi tanácsadójává tette. Pedig Kissinger nagyon elkeseredett volt Nixon győzelme miatt (ahogy a Wall Street Journalból tudjuk). Akkor ő talán még nem tudta, hogy Nelson Rockefeller már mindent rendbetett az ő történelmi szerepéhez. Már 1960-ban, amikor Nixon először futott,

Rockefeller hangoztatta, hogy alapítani kell egy *„segédelnöki”* pozíciót, afféle főtitkári, vagy miniszterelnöki teendőkre. Annak lenne a feladata a *„hosszútávlatú politika”* kidolgozása. A *„nixononi külpolitika”* atyja – Nelson Rockefeller.

A tetemes költségekkel végülis megszerzett New York állam kormányzói tisztségéről Nelson Rockefeller 1973. december 11-én lemondott, hogy vállaljon. *„Kritikus idöket élünk – mondotta – hosszú töprengés után vállaltam két pártok feletti elkötelezettséget”*. Az egyik: National Commission on Water Quality; a másik: National Commission on Critical Choices for Americans. Ez a két cím természetesen semmit sem mond, és felette furcsa, holmi bizottsági munkáért lelépni a gubernori székéről. A második említett Commission negyven prominens amerikaiból álló testület, köztük Kissinger, Ford és Shultz. Rockefeller megfogalmazásában: *„tanulmányozza a jelen idök politikai irányzatainak hatását a mi jövő biztonságunkra és jólétünkre. Figyelmét a kritikus választásokra (választatokra) fordítja, amelyek az amerikaiak elé kerülnek, és új politikai elgondolások kidolgozására, amelyek a gyors változásokban eligazítanak”*.

Az ilyen „Commission”-ok gombamódra nőnek ki a földből Amerikában, amelyekről sohasem tudni, hogy kik hozzák létre, vagy a tagokat milyen szempontokból, kik választják be. Egyszerűen megjelennek a napi hírekben, és mint a kormányzat valami tanácsadó szervét tudomásul veszi (vagy észre sem veszi) a közvélemény. Pedig ezek az agytrösztkök döntenek minden kérdésben. Elég munka az elnök részére betanulni az eléje tett szöveget. Nelson Rockefeller alelnöki pozíciójában már eredményesebben tudja eligazítani Amerika népét a gyors változásokban.

A Commissiont Nixon elnök hozta létre Rockefeller javaslatára, amely *„széleskörű tanulmányozás alá veti a modern állam szerepét a mi változó federális rendszerünkben”*. Egy évtizede sulykolja a sajtó a változás szükségességét, most már lesz aki elindítja azokat. A változás – minden jel szerint – Amerika kollektív átrendezése. A Bizottság 40 millió dolláros költséggel két év alatt fejezi be tanulmányi munkáját (10 hónap már eltelt), záró beszámolóját az 1976 évi Republican National Convention előtt fogja közzétenni és a sajtó – nyilván Nelson Rockefellerrel együtt – fogja találni az elnökválasztásra.

Rockefeller már évtizedek óta készül az elnöki pozícióra, amit most manőverei után végre elért. Bár még nem ő az elnök, Forddal szemben olyan előnyei vannak, mint a világ legnagyobb, egy kézből irányított vagyona, több generáción át folytatott kitaró családi politikai törekvés, a médiára gyakorolt közvetlen és elhatározó befolyás, és ha kell még valami: az a politikai doktrína, mely ma a világban oly diadalmasan hódít, a Rockefellerek személyes politikája. Végül, ha Nixon elnöksége alatt a Rockefellerek egy hivatalnok tudott de facto elnök lenni, akkor Ford mellett – Kissinger további jelenlétében – Nelson Rockefeller személyesen az alelnöki pozícióban minden kétséget kizáróan az elhatározások teljes birtokában van.

(Ausztráliai Magyarorság, 1974. szeptember.)

Ha az volt a szándék...

... hogy megöljenek 55 ezer amerikai, 200 ezer dél-vietnami, 910 ezer észak-vietnami ...

... hogy a háború 150 000 millió dolláros költségei felemésszék az ország tartalékait és inflációba őrizzék az amerikai dollárt ...

... hogy növeljék a kommunista kormányok önbizalmát ...

... hogy népszerűtlenné és értelmetlenné tegyék a bolsevizmussal szembeni ellenállást ...

... hogy újabb területeket adjanak át a diktatorikus kormányzat hatalma alá, akkor ennek a háborúnak meg volt a teljes eredménye.

General Thomas A. Lane (USA), *The War for Vietnam* című könyvében megállapítja, hogy „a koreai háború, (ami ugyancsak 54 000 amerikai katonát életébe került) tette vörös Kínát nagyhatalommá. A vietnami háború megrendítette Amerika világhatalmi helyzetét. Láthatóan a vietnami háború célja az volt, hogy elveszítsék. Az a folyamat, ami elkezdődött 1933-ban (a Szovjetunió elismertetése Roosevelt által), most érte meg gyümölcsét. Nem lesznek többé MacArthurok, Pattonok, Wedemeyerek”.

A fent említett koreai háború esetében még az volt a megoldás Amerika részéről, hogy még mielőtt győzelmesen befejezte volna, hirtelen megegyezett az ellenséggel azon a határvonalon, ahol elkezdődött a háború. Vietnamban is történt ilyenféle kísérlet – de csak látszólag. Itt már a befejezés a kommunizmus győzelmét hirdeti.

Nincs két éve, hogy Nixon kijelentette: „Az Egyesült Államoknak nincs szándékában bombázni az észak-vietnami gátrendszert, mert el akarjuk kerülni, hogy a polgári lakosságnak kárt okozunk”. Egyébként kijelentette azt is, hogy az Egyesült Államoknak van anynyi ereje, hogy „megszüntesse North Vietnamban egy délután alatt”.

Az erőviszonyok ilyen arányában nincs is okunk kételkedni, de amint Koreában sem volt szabad győzni, az ilyen megoldásnak itt sem volt helye. A terv ennek éppen ellenkezője volt: látványos lerohanás Hanoi részéről. A terveket a szovjet helyettes hadügyminiszter Marshal Pavel Batitski készítette elő, egy meglepetésszerű, mindent elsöprő támadásra, amely megsemmisítette volna az amerikai haderőt Dél-Vietnamban, még a novemberi választások előtt (1972). Később a támadás időpontját Nixon moszkvai látogatása idejére tették át, 1972 májusára, tehát korábbi időpontra. Ezt a látványos világszenzációt az amerikai légierők generálisa John D. Lavelle akadályozta meg azokkal a bombatámadásokkal, melyeket '71. november 8. és '72 március 8. között végeztett. Gyakorlatilag elpusztította az orosz hadianyagot, ami a támadásokhoz szükséges volt. Ezek voltak azok a nevezetes bombatámadások, amik oly nagy port vertek fel akkor az amerikai sajtóban, és amik miatt Lavelle generálást hazarendelték és eljárás alá vonták. Beigazolódott ismét – mint MacArthur esetében – hogy Amerika háborúit a politikások döntenek el, nem a tábornokok.

Még mielőtt egy logikus katonai lépés történhetett volna a délvietnami hadviselők részéről, dr. Kissinger megkötötte a párizsi békét, és az amerikai szenátus kényszerítette az elnököt a csapatok visszahozatalára. Kissinger ezért Nobel

Ilyen a világ! (11)

Kedves Olvasóim!

A ma már több mint százéves tettelegesen törekvés elkövetői a hetvenes években a szocializmus által igyekeztek Európa valamilyen átalakítását megvalósítani. A globális törekvést a két világháború győztes hatalmai szorgalmazzák évszázados szívóssággal. A hetvenes években – még mindig a marxi tételt alkalmazva –, a munkásrétegre hivatkozó párttalimat igyekeztek általánossá tenni világszéles érvénnyel. Amúgy persze az uralgó kapitalista rendszer irányításával. Csak ennek kudarca után tapasztalták,

hogy a polgársági társadalom ezt már túlhaladta. Majd látni fogjuk a kudarca után 180 fokos váltást a liberalizmusra.

Írásaimban nagy érdeklődéssel követtem a nyugati globalisták konok törekvését a szovjet állam alkalmassá alakítására.

Túl sokat investáltak a New York-iak abba a kontinensméretű államba ahhoz, hogy elveszítsék.

Igy utólag még izgalmasabb követni a globális uralom elérésére törekvés eseményeit, amik ismertetésére akkor nagy figyelmet fordítottam. Csapó Endre

Európa vigyázz!

Béke-díjat kapott és máris Hanoiba repült megtárgyalni a North Vietnam részére folyósítandó összegeket az „új-jáépítés” finanszírozására.

William J. Porter, amerikai követ már így nyilatkozik: „We envisage a new and mutually beneficial relationship with all of you. We Americans have no permanent enemies. We take pride in the fact that many of those with whom we have had difficulties in the past are now our friends”. Tegyük hozzá: feltéve ha az illető vörös.

Ami ezek után történt Vietnamban az a háború folytatását jelentő állandó vörös támadás, és az ezen többé fel nem habordó amerikaiak teljes és dicstelen kivonulása.

A felgyülemlett amerikai hadianyag még alkalmat adott az elmúlt három évben az ellenállásra, de a katonailag mindinkább felerősített északiak a lelkekben is gyengülő déliekkel szemben mindinkább fölénybe kerültek, ami a jelen hetekben érte el a katonai összemelés állapotát: a feltétel nélküli fegyverletételt.

Émelyítő látni a hipokrita-humanizmust a dél-vietnami hadiárva körül. Divat lett újra, hogy államfők, politikusok, menekült gyerekekkel fényképeztetik magukat, mintha avval jóvátennék azt, amit előidéztek. Mint Nixon alelnök annak idején 1956 novemberében a magyar-osztrák határon. A nagymosolyú államférfiúi szeretet sok mindent kell hogy eltakarjon. Elsősorban azt, hogy ismét átjártak egy országot a bolsevista táborba.

A húsz éve tartó háború befejeződött. A háború méreteiről elég adatot olvashattunk a napilapokban. A vietnami nép szenvedése felmérhetetlen és megpróbáltatásainak még nincsen vége. Áldozatává váltak a politikának, amely a világot akarja megváltoztatni. Nem az első és nem az utolsó áldozatai. Amíg harcoltak, megváltozott körülöttük a világ. Az amerikaiak repülőgépeiken odébb álltak – nekik maradni kell az ősi földön rabszolgának, trágyának. Meg kell tanulniuk az újfajta békét, az újfajta szabadságot, ahogy sok más nép már gyakorolja a népek új táborában. Csak a fegyvergyárak nem állnak le. A háború közben tovább megy, hogy új világot gyilkoljon a régi helyébe. A háborúk méretei talán kibebbednek a jövőben – ahogy a nagyhatalmak egy táborba kerülnek. A sor végén az egyén áll, ha esetleg más véleményt nyilvánítana.

(Ausztráliai Magyarország, 1975 május)

Ezt a címet egy sokat emlegetett írótól tulajdonítottam el. Thomas Mann riogatta vele az öreg földrészt – Amerikából. A nemzeti szocializmustól féltette s buzdította harcias humanizmusra eképpen: „Ha az európai humanizmus képtelenné vált arra, hogy eszméit harcias formában újjászülje, ha nem képes többé arra, hogy lelkét bajvívó frissességre ébressze, el fog pusztulni, s egy olyan Európa lép nyomába, amely már csak történelmi hagyományként viseli nevét és amely elől jobb lenne a közömbös időnkívülségbe rejtőzni.”

Még mielőtt szegény önmagát megvédeni képtelen Európát Amerika és Szovjet-Oroszország végleg fel nem szabadította, az „Achtung, Europa!” írója előadásokat tartott 1938 tavaszán a „Demokrácia eljövendő győzelméről”. Előadásainak célja Amerika háborúba indítása volt Németország ellen. Ideziünk néhány mondatot ebből, érdekes olvasmány közel negyven év távlatából:

„Nacionalizmus és szocializmus ellentétek. Pártprogramot csinálni a kettőből, szellemi visszaélés. A szocializmus merőben erkölcsi, azaz befelé irányuló törekvés, lelkiismereti törekvés. Bárhogy gondolkodjék róla a polgári individualista, el kell ismerni, hogy békés, pacifista, egész az önveszélyeztetésig.”

„Oroszország? Lehetnek, akik ennek az országnak belpolitikai példáját rossznak találják és félelemmel gondolnak rá. De el kell ismerni, hogy minden igazi szocializmus erkölcsi természetű. Oroszország esetében is be igazolódik: el kell ismerni, hogy békehatalom, és meg kell állapítani, hogy mint ilyen, a demokrácia megerősödését jelenti. Nem véletlen és nem pusztán politikai, hanem egyszerűen erkölcsi jelenség, hogy Oroszország mint békehatalom a nagy és kis demokráciák: Anglia, Franciaország, Amerika, Csehszlovákia stb. oldalára áll. Amennyiben békéről van szó, a szocializmus és a polgári demokrácia összetartozik...”

„Oroszország egyáltalán nem fenyegeti azt, ami mindennél fontosabb, t. i. a békét. Nem Oroszország az az állam, amely húsz évvel a világháború után Európát arra kényszeríti, hogy óriási pénzeket vonjon el a béke céljaitól és fordítsa fegyverkezésre; a fasizmus az és úgynevezett dinamikája, hogy a világ nem tud megnyugodni és virulni, az ő műve, nem a szocializmusé.”

Mann, amikor ezeket a sorokat leírta, kilenc éve a Nobel-díj tulajdonosa volt, Európát ötödik éve „nyomasztotta a nemzetiszocialista barbárság”. Rá egy évre kitört a második világháború. – „Ezt a háborút az nyeri meg, amelyik brutálisabb” – mondta egy magyar költő, Szabó Lőrinc. Azután, hat évre rá, kitört a nagy-büdös béke is, – hogy most már tudjon a világ, „megnyugodni és virulni”.

Míg Európa közepén lezárult a vasfüggöny, Lengyelországot száz kilométerrel nyugatra tolták, Németországból kettőt csináltak – egyet a nyugati békeharcos, egyet a keleti békeharcos vigyázott – míg a két Németország közötti béke-különbséget tíz millió menekült érzékeltette, a szerencsésebb nyugati részen 1949-ben egy béke-igátort ünnepeltek: átadták a Nobel-díjas Thomas Mann-nak a Goethe díjat.

Hogy próféta volt-e, vagy beavatott, azt döntse el más, de mi, akik harminc évvel többet megéltünk az ő békéjéből, most visszaidézzük a következő két mondatát:

„Mindenkinek, aki nagy emberi szerencsétlenségnek érezné, hogy a világnézetek történelmi küzdelmében a demokrácia az alkalmazkodás hiányából csődöt mondana, úgy kell kívánnia, ahogy a szükségszerű kívánjuk, hogy a demokrácia mind gazdasági, mind szellemi téren liberálisból **szociális demokráciává** legyen. ... A demokráciában már eleven a közösség, amely minden politika célja s végül meg fog szüntetni minden politikát: a népek közössége.” (Gondolat Kiadó, 1957).

Úgyet sem vetettünk ilyen mondatokra három évtizeddel ezelőtt, csak most, amikor a nagy változások szele már arcunkba csap, vallatjuk ki könyvtárak hús csöndjéből előbbi korok prófétáit, hogy lássuk, mivel is állunk szemben: valami hirtelen egyensúly-billenés, vagy jól kitervelt összeesküvés?

Mert bizony úgy történt: liberálisból szociális demokráciává lettünk itt Ausztráliában is. Időben talán le is maradtunk kissé más nyugati országok mögött, de kormányunkban megvan az igyekezet minden késést behozni. Ennek a tünete közé tartozik többek között az is, hogy első helyre kerültünk: elsőként ismertük el Észtország, Lettország és Litvánia megszüntetését és a Szovjetunióba való bekebelezését. UNO vegye fogvatékba!

Hogy a Szovjetunió mennyire a béke harcosa, azt megmutatta nekünk ma-

gyaroknak kétszer is. Egyszer, amikor az uraktól kellett megszabadulnunk, és egyszer, amikor a csepeli munkásoktól kellett megvédeni a népet. A háború után a magyar nép békétlen szellemének humánus meggyőzésére plakátok jelentek meg egy nagy vörös ökölrel és közvetlen modorú felirattal: „Lesújt a demokrácia ökle!”

A béke alapja a biztonság. Európa bék#jét az Európai Biztonsági Konferencia készíti elő. „A politika megszünik” – ahogy Thomas Mann-tól tudjuk – nem lesz rá többé szükség: „népek közössége” lesz. Érdekes, hogy e két szónak most jött meg a jelentősége harminc év után. Nincs itt többé keletnyugati szócsata ilyen szólamokkal, hogy: „imperialista kapitalizmus” – „istentelen bolsevizmus”, ellenkezőleg, ég és föld egybeborul, tűz és víz elvegyülnek, és a kis népek szabadságának őre együtt hál a népek felszabadítójával. Készítik a „tartós békét”, a „New World Order”-t.

– Új korszakot nyitunk az emberiségnek – hirdeti az Egyesült Államok külügyminisztere; elmúlt a nemzetek létjogosultsága – írják a Harvard-egyetem politikai teoretikusai. Az 1970-es moszkvai tanácskozás megállapítja, hogy „a legutóbbi tíz esztendő eseményei megerősítették a korunk jellegére, tartalmára és alapvető irányzataira vonatkozó marxista-leninista értékelés helyességét. Korunk a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet korszaka.”

Egyik budapesti lap így számol be erről: „Politikai téren az átmenetet jelzi, hogy megnőtt a szocialista világrendszer nemzetközi tekintélye és a nemzetközi munkásmozgalmakkal együttesen a világpolitikára gyakorolt hatása. Ezt pontosan tükrözik a szocialista országoknak az európai béke és biztonság érdekében tett kezdeményezései, amelyek – egy francia újságíró kifejezésével élve – »bámulusos karriert futottak be«. A szocialista Európa-konceptió alappillére, hogy el kell ismertetni a kontinensen kialakult vitathatatlan realitásokat. Az a tény, hogy kifejezetten ezekről – az Odera-Niesse-határról, az erőszak hiábavalóságáról, a gazdasági megkülönböztetés felszámolásáról – a szocialista országokkal már tárgyalni kényszerülnek a földrész békéjét leginkább veszélyeztető erők, e koncepció megvalósításának fontos állomása. A Varsói Szerződés tagállamai – az említett Európa-terv jegyében – szorgalmazzák az európai biztonsági konferencia összehívását. Javaslatuk ma a világpolitika homlokterében áll.”

Az idei januári kézfogó újságban így ír Pethő Tibor a thomasmanni népek közössége fejlődési szakaszairól:

„A szocialista és a tőkés világ kapcsolatai ma már továbbfejlődtek, a békés egymás mellett élés második szakaszából fokozatosan a harmadik szakaszba: a békés együttműködésbe. Az nyilvánvaló, hogy még nem érkezünk el minden tekintetben a harmadik szakaszhoz, de a szocialista országok és a nemzetközi békemozgalom dokumentumai már joggal használják azt a kifejezést, hogy fordulat következett be a nemzetközi politikában.”

(Ausztráliai Magyarország, 1975 július).

(Csapó Endre írásainak gyűjteményes kötetei – Ilyen a világ! I. II. és III. – kaphatók a Püski Könyvesházban.)